CU EROII NOŞTRI – LA EXAMENE!

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

Anul VIII nr. 44 (604) * joi 20 iunie 1957 * 8 pag. 30 bani

...Acum, la sfîrşit de an, ne-am gîndit că ar fi interesant să vedem care-s rezultatele la examene ale cîtorva din eroii care au poposit cîndva în paginile gazetei noastre, în chip plăcuţ sau... mai puţin plăcut. Să aflăm cum s-au comportat ei în sala de examinare şi, dacă, în răstimpul de cînd am scris despre ei, s-au lăudat, s-au îndreptat ori ba.

SURPRIZA

Mă aşteptam s-o aflu pe Corina Mäntescu la fel cum o ştiam acum cîteva luni. Adică la fel de îngîmfată, tot fără cravată, îndărătnică în răspunsuri şi slabă la învăţătură. Surpriză însă: Corina s-a schimbat mult, mult de tot. Răspunde repede şi inteligent cînd o întrebi ceva şi a reuşit să înveţe bine. Ceva mai mult — se spune despre dînsa că e o elevă bună. Acum stă mai mult de vorbă şi cu colegii. Şi ciudat! Nu s-a urîţit deloc, e la fel de frumoasă ca şi atunci, ba parcă e şi mai şi.

Unii colegi spun că asta s-ar datora faptului că pe lîngă chip drăguţ, acum are şi un caracter mai prietenos, mai deschis.

M-am luat cu vorba însă. Voiam să vă spun că prietena Corina, la primul ei examen — cel de limba romînă scris — a reuşit să trateze bine subiectul. Corina s-ar părea că va căpăta nota 4! Ei, pentru început nu-i chiar atît de rău. Să-i dorim, aşa dar, succes!

TURTURICA NOASTRĂ...

La începutul lui martie, anul acesta, într-un articol intitulat „Jurnalul detaşamentului", reporterul nostru scria: „...am cunoscut-o pe Constantina Turturică, fruntaşa clasei a IV-a, care are numai note 5..."

M-am gîndit că din martie pînă în iunie, e ceva timp; cine ştie cum o fi învăţînd Constantina acum, sau cum s-o fi purtînd?! Poate s-a dat cu leneşii, mai ştii?

Aşa că am luat trenul şi iată-mă la Sinaia, la Casa de copii „30 Decembrie". Aci locuieşte şi învaţă Constantina. Bineînţeles, am găsit-o îndată, dar... Constantina ne-a lăsat pe coridor şi a intrat în clasă, la ultimul ei examen — cel de matematici.

Nu vă mai spun că, atunci cînd a ieşit la tablă, rezolvarea problemei a fost de ordinul zecilor de secunde...

La ieşirea din sală, după cum vedeţi în fotografie, directorul Casei de copii, tovarăşul Paraschiv, s-a grăbit s-o felicite. Avea şi de ce: Constantina („turturica noastră", cum o numesc colegele) a obţinut la toate examenele nota...5!

ŞT. Z.

GABRIEL

Iepuraşul din numărul trecut se afla în dilemă: „Vacanţă dar şi examene"... O veche cunoştinţă a gazetei noastre, Gabriel Mocanu, de la Şcoala medie mixtă nr. 16, Bucureşti, se află în aceeaşi dilemă: aşteaptă cu nerăbdare vacanţa, dar în acelaşi timp se pregăteşte sîrguincios pentru examene. Pe Gabriel Mocanu, îl cunoaşteţi din paginile gazetei ca pe un băiat care nu lasă să treacă o zi fără să facă o şotie, sau să nu ia o notă proastă în catalog.

De atunci au trecut multe zile şi astăzi despre Gabriel nu se mai pot auzi aceleaşi lucruri. De ce? Pentru că prietenul nostru s-a îndreptat.

Ajutorul părinţilor şi al colegilor a contribuit mult la schimbarea atitudinilor necuviincioase şi impulsive pe care le avea Gabriel. Gabriel e un băiat inteligent şi mîndru. In ultimul timp a devenit şi perseverent. Munceşte cu rîvnă pentru examene. De cîteva zile în inima lui Gabriel s-au strecurat modeste simţăminte de bucurie: limba romînă, primul examen, prima notă bună. Dorim ca şi la celelalte examene să obţii numai 5!

NINA VINTILA

DOUĂ REZULTATE IMBUCURĂTOARE

— Poftim, trage şi tu biletul, Cichi! spuse un tovarăş din comisia de examinare.

Cichi se opri în faţa biletelor, iscodindu-le. Pe care să-l tragă? Şi, hotărîtă, alese unul. Il desfăcu şi îl citi încordată. Apoi, faţa i se lumina. După ce-şi pregăti răspunsurile începu:

„Vorbirea directă este forma prin care...; Bunicul, ca parte de cuvînt este...; Din povestirea „Covorul albastru" noi desprindem învăţămintele: să fii curajos, bun...

— Destul, Cichi! Ei, vezi că ştii şi n-avea de ce să-ţi fie teamă? Bine! Acum poţi să pleci şi anunţă să se pregătească seria a II-a.

In sfîrşit, începu examenul şi pentru seria a II-a, îi veni rîndul pionierei Puşcaş Aurelia. Cînd răspunsurile au fost gata pe hîrtie, Puşcaş ceru voie să vorbească:

„Propoziţia este o gîndire spusă sau...; Din punct de vedere sintactic grădina este..."

— Bine, Puşcaş! Dar lasă-ţi degetul în pace, că ai să-l rupi tot răsucindu-l atîta, interveni tovarăşul învăţător al clasei a IV-a.

După ce termină, Puşcaş nu mai putea de bucurie. Examenul la limba romînă îl luase cu media 4, iar la aritmetică cu 3. Dar de rezultatele ei cît şi de ale lui Cichi Letiţia, care a terminat examenele cu bine, s-a bucurat toată clasa şi în special pionierii care le-au ajutat ca din eleve slăbuţe să devină bune la învăţătură.

D. TRAISTARU

POȘTA SĂPTĂMÎNII DE LA 13-20.VI 1957

De vorbă cu cititorii

Concursul a inceput. In fiecare diminea‌ță cind sosesc la redacție, neobo‌situl nostru poștaș mă așteaptă in prag și-mi dă un mal'ăr de scrisori Sint scrisori pentru concurs. Incep să le citesc. Dar mai bine hai să discutăm impreună să discutăm ca intre prieteni, ce rost are acest concurs? Și, pentru că sinteți la de ăr‌tare, am să vă răspund tot eu; ca să scrieți mai frumos, mai bine, ca ceea ce ați făcut interesant in detașamentul vostru să fie, cum se spune, generalizat. Dar, pentru ca toate acestea să se intimple, ar trebui să scrieți mai atent să-mi povestiți ce e nou in școala voastră, să intrebuințați toate formele — reportaj, poezie, desene. Iată, Fetea Petre, din comuna Cacuciu Rominesc, din raionul Aleșd-Oradea, mi-a scris cum au „petrecut" cei din clasa lui ultima zi de școală El a observat că această zi se deosebește de celelalte, că are ceva nou. Și tocmai pe acest ceva nou a pus el accentul in scrisoare. Zamfir Domnița, din comuna Racovițeni, raionul Beveni-Ploiești, imi povestește intr-o scrisoare ce planuri are ea pentru vacanța mare. Și pentru că vacanța e „mare", și planurile sint mari — un ierbar, un insectar și excursii Bine, veți spune voi, dar ce e nou intr-o excursie? Noul la Domnița e scopul excursiei. Fiecare excursie urmărește altceva: cercetarea drumului parcurs de rîul din comuna lor, păsările pădurii, irigația in G.A.C. etc.

Și cite lucruri noi nu se intimplă in școala voastră. Un bun corespondent trebuie să le vadă și... să le aștearnă pe hirtie, pentru redacție.

MARIUCA

Dragă Măriuca,

Și eu, ca și o parte din prietenii tăi, eram cam nedumerită, deoarece, cind veneau scrisorile de la redacție, la sfirșitul lor vedeam mereu aceeași iscălitură: „Măriuca". Dar acum citeva zile mi-a dispărut această nedumerire. Ți-am văzut chipul in gazetă. Ești o fetiță drăguță.

Mai ieri am primit de la tine o scrisoare care mi-a făcut mare plăcere. Acum să-ți răspund: Să nu crezi că noi, fetele, nu vrem să fim prietene cu băieții, dar, nu știm de ce ei sint foarte egoiști. Ca să te convingi, iți dau un exemplu:

Fiindcă a venit vara și timpul e frumos, in recreație ieșim in curtea școlii, unde jocul nostru preferat este ping-pongul. Cind sint locuri, jucăm și cu băieții, cind nu sint, ne prind mingea și dau cu piciorul în ea și pas de-o mai ia! Și of! așa ne trece toată recreația, uitîndu-ne după biata noastră minge. De, spune și tu, dragă Măriuca, ce zici de așa colegi?

MARIANA PASCU
cl. a VII-a
Școala medie mixtă nr. 2,
Cîmpulung-Muscel.

Numai note 5

— Melha Maria cl. a II-a C Șc. de 7 ani nr. 1 Petroșani are numai note de 5.

— Meteș Veronica — cl. a IV-a Șc. de 7 ani nr. 1 Petroșani are note numai de 5.

— Sandner Elisabeta — cl. a VI-a A, Șc. maghiară are note numai de 5.

Sînt corespondent

M-am bucurat mult cind am văzut că ai publicat scrisoarea in gazetă. Mă gindeam că va citi și președintele cooperativei din comună materialul și poate ne va aduce rechizitele de care avem nevoie. M-am înșelat însă. De citit l-a citit, dar in loc să aducă rechizite m-a certat cu un ton destul de ridicat și mi-a spus să nu-l mai fac de rîs, că sint un mucos. Eu însă cu toate că-s mic, sint corespondent de presă și mă mîndresc cu asta.

IONESCU NICOLAE
cl. a IV-a,
comuna Mălaia, satul Săliște, raionul Rimnicu-Vîlcea, regiunea Pitești.

Noi prieteni ai gazetei

● Crioșteanu I. Dumitru, din cl. a VI-a, com. Bulbucata, spune: „Am văzut răspunsurile trimise de redacție prietenului meu și vreau să devin și eu prietenul gazetei".

● Vintilă C. Gabriel, din cl. a II-a, satul Dolhăuți, raionul Focșani, citește mai de mult gazeta, dar n-a indrăznit să ne scrie. Acum și-a învins timiditatea și ne-a împărtășit o mare bucurie: a fost făcut pionier.

● Deși este în clasa a VII-a și poate peste citeva luni va fi utemistă, Andrei Nela, din comuna Dracea, raionul Tr. Măgurele, s-a hotărît să ne scrie pentru a ne cere sfatul în privința profesiei pe care să și-o aleagă.

● Jola Violeta, din cl. a IV-a, de la Școala nr. 1 Băicoi, raionul Cîmpina, este o bună desenatoare și, odată cu prima scrisoare, ne-a trimis și desenul care reprezintă strada pe care locuiește.

Ne vom cumpăra un radio

Cu citeva săptămîni în urmă, cînd tovarășii învățători ne-au vorbit despre concursul micilor naturaliști, nu știam ce să ne alegem mai intîi. Pînă la urmă ne-am hotărît: pe lingă parcela experimentală a școlii, să creștem și viermi de mătase

Astfel, de peste trei săptămîni îngrijim cu multă rîvnă miile de viermi ieșiți din sămînță. Cu viermușorii noștri ne înțelegem foarte bine, le dăm mîncare și sperăm ca recolta de gogoși de mătase să fie foarte bogată.

Din banii pe care-i vom obține vrem să ne cumpărăm un aparat de radio: așa o să ascultăm basme, piese de teatru, cîntece, dar mai cu seamă o să trăim măcar în parte sărbătorile Festivalului, urmărind emisiunile de la Moscova.

Rădău Gheorghe
clasa a IV-a
Com. Cuca, Reg. Pitești

INTRECERI

De curind am avut un concurs sportiv cu școala din Valea Călugărească la: 100 m viteză băieți, 40 m viteză fete, aruncarea grenadei băieți, handbal fete, fotbal băieți.

Nouă, celor din Bucov, ne-a revenit proba de 40 m viteză, care a fost cîștigată de pioniera Popescu Iulia. La aruncarea grenadei am terminat la egalitate, iar la handbal și fotbal am fost învinși de cei din Valea Călugărească, a căror echipă a avut un joc mult superior.

Pe viitor vom căuta să ne antrenăm cu mai multă atenție și la alte întîlniri să terminăm învingători.

Buni colegi

Cum a pierdut Lenuța cei 65 de lei este de neînțeles. Și, dacă banii ar fi fost ai ei, treacă-meargă. Dar erau ai clasei, adunați leu cu leu pentru micile nevoi ale detașamentului. Să spună acasă? Ar fi spus, dar n-avea curaj. Părinții doar nu aruncau nici ei cu bani în dreapta și-n stînga.

Atunci a intervenit Macovei Gheorghe.

— Lenuța, nu plînge... Hai c-o scoatem noi la căpătîi într-un fel.

In recreație, sfat mare. Se adunaseră toți: Preda Mihai, Popescu Ștefan, Anghel Eugen, Vasiliu Rodica și Gîrlă Maria.

— Ce facem? Adunăm din nou bani?

Ușor de zis, dar fiecare avea suma lui de la părinți. Atunci a venit și Strat Gheorghe: s-a vîrît și el printre ceilalți, iar după ce s-a dumirit despre ce e vorba, a exclamat: „Am o idee!"

Treaba s-a organizat repede. In frunte cu Strat, au pornit cu toții către locul unde acesta ochise niște fier vechi.

— Aici e! — spuse Strat.

Se apucară de lucru. Șina, bine înfiptă în pămînt, nu voia să cedeze. Trebuiră să sape cam un metru în jurul ei, ca s-o scoată la iveală.

In sfîrșit, după multă trudă, șina fu instalată în căruț. In timp ce o dezgropau, mai găsiseră o poartă grea de metal și un drug.

— Ei, acum am scos banii Lenuței, răsuflă ușurat întreg grupul.

Intr-adevăr, pe fierul vîndut la I. C. M. (Intreprinderea de colectare a metalelor) luară 54 de lei. 11 lei a mai pus și mama Lenuței și toate s-au sfîrșit cu bine

Trebuie să recunoaștem că Buiciliu Elena, adică Lenuța din povestirea de mai sus, are colegi buni, în clasa a VI-a A, de la Școala de 7 ani mixtă nr. 4 din Galați, unde învață ea. Oricum însă, pe viitor trebuie să fie mai atentă cu banii colectivului.

A. ALBU

La cota 1400

Grija față de oamenii muncii este în țara noastră o preocupare de căpetenie. Regimul nostru a pus la dispoziția muncitorilor care vin să-și petreacă zile frumoase în munți „Hotelul turistic cota 1400", instalat într-un peisaj minunat al Bucegilor și înzestrat cu cele mai moderne instalații.

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

Ancheta săptămînii

EI DESPRE EI

DRAG CITITOR,

Te sfătuiesc să tragi storurile la geamuri, să închizi aparatul de radio și să-ți bagi vată în urechi. In felul acesta, concentrîndu-ți atenția, ai să reușești să pricepi ceva din cele ce urmează. Ca prim detaliu, te informez că totul s-a petrecut aievea, la Școala de 7 ani nr. 4 din Galați, iar părerile ce le vei găsi aci au fost exprimate într-o adunare a detașamentului clasei a V-a A.

APOSTOL DESPRE FILIPESCU.

Tovarășă instructoare, să vedeți, Filipescu a luat haina lui Șușnea și eu am vrut să iau haina lui Șușnea de la Filipescu și am tras (nu de Filipescu, ci de haină) și atunci Filipescu mi-a dat una peste ceafă. E un băiat rău, tovarășă instructoare.

FILIPESCU DESPRE APOSTOL,

Minte, tovarășă instructoare, el a luat haina lui Sușnea și a început s-o trîntească de pămînt. Eu am vrut s-o iau și el a sărit la bătaie. E un băiat rău, tovarășă instructoare, credeți-mă.

BRAUNSTEIN DESPRE APOSTOL

Da, tovarășă instructoare. Apostol ăsta se duce în recreație în fund și se bate, tovarășă instructoare. E un băiat rău și indisciplinat.

DINU DUMITRA DESPRE BRAUNSTEIN

Mă mir că Braunstein mai are nas să spuie ceva, el, care bate fetele, care a spart trei ghivece cu flori, care a spart geamuri cu nemiluita. E un băiat rău, tovarășă instructoare, și pe mine m-a lovit.

BRAUNSTEIN DESPRE DINU DUMITRA

Tovarășă instructoare, da' ea nu dă în mine? Intrebați, tovarășă instructoare, să vedeți dacă vă mint. Dinu e bătăușă, e o fată rea.

ONOFREI ADRIANA DESPRE BRAUNSTEIN

Pe mine Braunstein mă face „baletista", în bătaie de joc. Imi spune „fițoasă", adică fac „fițe". E un obraznic fără pereche. Ar merita să fie pedepsit.

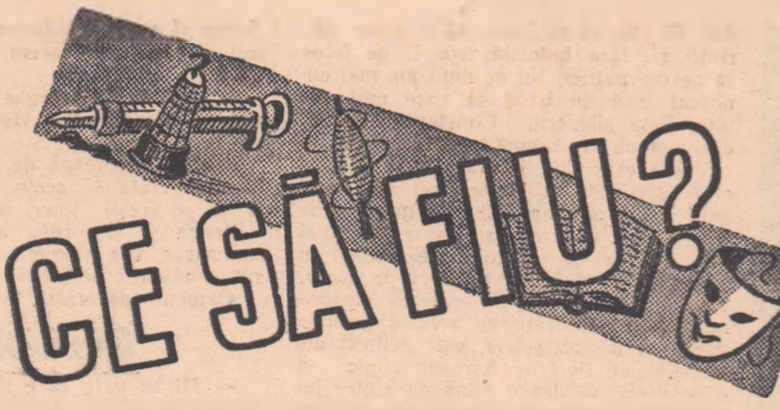
CODREANU, PREȘEDINTELE DETAȘAMENTULUI, DESPRE ONOFREI ADRIANA

Adriana își scoate panglica din cap cum are prilejul. Nu-i place să arate a școlăriță. Mereu se alintă, face grații. De-aia îi spune Braunstein „fițoasă".

NOI DESPRE EI

Halal clasă, halal detașament, halal colectiv de conducere!

A. WEISS

DRUMUL LA MINĂ

Trenul s-a oprit în gara Lupeni. Ca întotdeauna — forfotă. Pasagerii coboară grăbiți. Un băiețandru puțintel la trup, tîrînd după el un geamantan, aleargă să prindă grupul din față:

— Nene, drumul ăsta duce la mină?

— Da' ce ai tu, țîncule, cu mina? Ii duci lui tată-tu schimburi sau te grăbești să intri în șut?

Cîteva clipe, băiatul se fîstîci și nu dădu nici un răspuns. Inghiți o dată, se îmbujoră și răspunse plin de sine:

— Mă duc să mă angajez la mină. Vreau să mă fac miner!"

Drumeții prinseră a rîde pe furiș, văzînd figura gravă a băiatului. Curînd însă s-au împrietenit.

*

Cînd a pornit să învețe meseria de miner, Alexandru Furo nu avea decît 16 ani. Părinții ar fi vrut să-l facă tăbăcar. A fost trei ani ucenic la o tăbăcărie, însă după aceea, în 1948 s-a întors acasă. Nu avea nici o țintă. Se găsea la o răscruce. Apoi a început să se gîndească: Ce meserie să-și aleagă în viață? Era mînat de dorul de a face o muncă folositoare, frumoasă...

Intr-o zi, ieșind prin sat, se întîlni cu minerul Iosif Macroi, venit în concediu. Alexandru a stat mult de vorbă cu el. L-a întrebat despre felul cum se muncește în mină, despre felul de viață al minerilor, despre calificare, despre cîștig, despre tot ceea ce i-a venit în minte.

Deodată, Alexandru tresări. Se măsură din cap pînă în picioare și se uită întrebător la chipeșul miner.

— Nene, adevărat că mineri pot fi numai oamenii voinici, înalți, cu spate lat și mîini vînjoase?!

Macroi prinse a rîde:

— Da' ce-ți veni, măi Alexandre?

— Știi ce? M-am hotărît să mă fac... miner!

— Și... ce te împiedică? Nu te uita că ești încă mic. Ai să mai crești. Poți deveni un bun miner. E destul să fii sănătos, să ai voință și — mai ales! — dorința de a munci,că meseria se învață. La noi în Valea Jiului, sînt mulți tineri ca tine, care au îndrăgit meseria de miner. Ei au urmat școli de specialitate, iar astăzi sînt mineri destoinici. Prin mîinile lor trec zilnic tone de cărbune!...

Alexandru n-a stat mult pe gînduri. S-a sfătuit cu părinții, i-a convins de importanța și frumusețea muncii pe care o îndrăgise și a plecat în Valea Jiului. La mina Lupeni s-a angajat și, timp de vreo două luni, a lucrat la suprafață, la depozitul de lemne. Acest lucru nu-l mulțumea. Venise aici mînat de dorința de a deveni miner, și cînd colo...

N-a mai putut răbda. S-a dus la conducerea minei și a cerut să-l lase să lucreze în abataj. La început, directorul nu primi. I se părea că-i prea tînăr. Munca în mină nu-i ușoară! Nu-i ușor să scormonești adîncurile! Dar tînărul promitea că va deveni un muncitor de nădejde și de aceea conducerea minei îl trimise să lucreze în brigada minerului fruntaș Ion Duli.

Era cel mai tînăr din echipă. Ortacii lui Duli l-au primit cu încredere și s-au ocupat pe rînd de calificarea lui. Sîrguința cu care-și însușea și aplica cele învățate, atît pe locul de muncă, cît și la școala de calificare, l-a ajutat să devină miner.

*

Știți cine este astăzi Alexandru Furo? Dintr-un țînc, a crescut unul din cei mai buni mineri. Conduce o brigadă de tineret și cîștigă în medie, peste 2.000 de lei lunar...

CORNELIA MIHAI

La încheierea paginii

Pionierii și școlarii claselor a IV-a din comuna Buzescu, raionul Alexandria, au trecut cu bine examenele de sfîrșit de an. Printre cei care au obținut medii 5 se află: Lungu Elena, Geambașu I., Mircea P., Ciorbagiu Stanca și alții.

*

In comuna Almaș, raionul Gurahonț, a luat ființă de curînd o întovărășire agricolă și, ca urmare a acestui lucru, s-a hotărît radioficarea întregii comune. La lucrările de radioficare au dat un prețios ajutor și pionierii, prin pichetarea străzilor și facerea gropilor.

*

In zilele însorite ale vacanței, pionierii din comuna Frătăuții Noi, raionul Rădăuți, ajută părinților la munca cîmpului, string fier vechi și plante medicinale. Pescarii așteaptă răbdători pe malul Sucevei, pînă ce peștele mușcă momeala pusă în undiță.

*

Pînă cînd colegii lor vor termina examenele, pionierii și școlarii de la Școala medie nr. 8 din Cluj fac diferite lucrări pe lotul școlar Zilnic ei merg la plivit în grădina de zarzavat a gospodăriei colective care se află la marginea orașului.

Port săsesc de sărbătoare din com. Iad-raionul Bistrița — regiunea Cluj —

Sport

Fotbal

● *Duminică s-a desfășurat la Atena întîlnirea între reprezentativa noastră și a Greciei, din cadrul campionatului mondial de fotbal. In minutul 15, Ene înscrie primul gol: 1—0 pentru R.P.R. Echipa Greciei însă, prin Panakis, aduce egalarea în minutul 29. Cu 12 minute înainte de sfîrșitul meciului, Ozon, aflat la 6 m. în fața porții lui Tanaktis, înscrie însă golul victoriei. Meciul se termină cu 2—1 pentru reprezentativa noastră.*

● *La București, întîlnirea dintre reprezentativele secunde ale R.P.R. și Greciei se termină tot prin victoria echipei noastre. Rezultatul final: 4—2.*

● *Tot duminică, pe stadionul 23 August, echipa de surdo-muți a R.P. Romîne a întrecut reprezentativa de surdo-muți a Cehoslovaciei cu 3—1. Intîlnirea dintre selecționatele de tineret ale țării noastre și Suediei s-a terminat prin scor alb · 0—0.*

Tir

La Torino, în Italia, a început competiția de tir dotată cu „Cupa țărilor latine", care reunește pe cei mai buni trăgători din Franța, Romînia, Portugalia, Spania, Monaco, Italia. Trăgătorii noștri au cucerit locul I la toate probele la care au participat. Iosif Sîrbu a cîștigat proba de armă liberă, calibru redus, iar Gh Lykiardopol a cîștigat proba de pistol viteză.

Ciclism

Duminică la prînz, din parcul sportiv „Dinamo" s-a dat startul în cea de-a treia ediție a „Cursei Munților". Prima etapă București Or. Stalin, care a marcat 170 km, a fost cîștigată de Constantin Dumitrescu în 4h 42' 35". Locul II a fost ocupat de St. Poreceanu, cu același timp.

In etapa a II-a însă, tricoul galben a fost îmbrăcat de C. Moiceanu de la Voința.

Canotaj

De curînd, la Snagov, s-a desfășurat prima ediție a „Regatei Snagov" la care au participat cele mai valoroase echipe din R. P. Ungară, R. D. Germană, R. P. Polonă, R .Cehoslovacă și de la care desigur n-au lipsit nici canotorii noștri.

După cîteva zile de lupte îndîrjite, locul I, pe națiuni a revenit canotorilor romîni. Așa că după cum vedeți în urma primei ediții, Cupa „Regatei Snagov" a rămas la noi în țară.

Atletism

Pe stadionul Armatei din Praga, în cadrul tradiționalului „Memorial Rosicki" la care au participat 12 țări, Aurel Raica a înregistrat un nou record la aruncarea greutății (16,58m), iar Iolanda Balaș a cîștigat cu ușurință proba de înălțime femei.

Tenis

In urma unei dispute dîrze în cadrul concursului internațional de tenis al R.P. Romîne, Gh. Viziru a cîștigat titlul de campion la simplu bărbați.

Copiii iau un interviu reporterilor noştri

Zilele trecute, un grup numeros de copii răsări pe neaşteptate în încăperea secretariatului nostru de redacţie. Cei cîţiva reporteri ai noştri care, de-abia întorşi de pe teren, îşi istoriseau gălăgioşi noutăţile, îi întrebară pe oaspeţi:

— Ce vînt vă aduce pe la noi?

Copiii se priviră o clipă între ei şi, în cele din urmă, răspunse o fetiţă înarmată, ca de altfel toţi ceilalţi, cu un uriaş bloc-notes:

— Tovarăşi reporteri, am venit să vă luăm un interviu! Intrebarea pe care v-o adresăm e: „Ce aţi aflat mai interesant în şcolile noastre, cutreierînd ţara în anul şcolar 1956—1957?"

Un timp, reporterii noştri se codiră; nu erau obişnuiţi să li se ia interviuri...

— Haideţi, îndrăzniţi! îi încurajă fetiţa cea dezgheţată. Să începem în ordinea aflabetică... Are cuvîntul tovarăşa ELENA DRAGOŞ!

— Cu plăcere. Vă voi povesti despre...

MÎINI CARE STÎRNESC ADMIRAŢIA

In călătoriile mele prin ţară, am întîlnit nenumăraţi copii de care o să-mi amintesc întotdeauna cu plăcere. Adeseori îmi vin în minte chipul zîmbitor al Sabinei, de la Şcoala din Hălmagiu, statura zveltă şi ochii neastîmpăraţi ai lui Ion Kişbora din Oradea, figurile felurite ale sumedeniei de băieţi şi fete cărora le-am uitat numele. Pe toţi aceşti băieţi şi fete i-am asemuit întotdeauna cu nemuritoarele personaje ale lui Gaidar. Ei ştiu să se joace, să-şi ajute părinţii şi, fără îndoială, vor fi de folos la nevoie patriei. Nu de mult am mai cunoscut încă un băiat pe care nu-l voi uita. Este pionierul Constantin Vasile, din comuna 23 August, regiunea Iaşi.

Vasile este abia în clasa a IV-a. Dar el se socoteşte mare, deşi nu are mai mult de 10 ani. Se socoteşte mare, pentru că are un frate şi trei surori mai mici decît el şi ei sînt lăsaţi adesea în grija lui, cînd părinţii pleacă la lucru. Tatăl lui este fierar. Cu toate că Vasilică nu vrea să îmbrăţişeze această meserie (vrea să devină şofer), este nelipsit din atelierul de fierărie. Aproape zilnic se duce acolo, să dea o mînă de ajutor lui taică-său. La Gărvan, un sat la o depărtare de 14 km de comuna 23 August, locuieşte bunica lui Vasilică, bătrînă şi bolnavă. Astă iarnă, a fost nevoită să şadă mai tot timpul în pat. Vasilică venea la ea, îi tăia lemne, îi făcea ceai şi mătura prin casă. Am privit mîinile băiatului. Erau mîini de copil, mîini obişnuite să se joace, dar şi să muncească. Nu este nimic trist în asta, nimic care să poată stîrni compătimire, ci numai o admiraţie nemărginită.

INSEMNARI DESPRE DOI BRIGADIERI

— Eu, veni la rînd tovarăşa reporter N. SCHIBINSCHI, vă voi citi din carnetul meu de notiţe.

Pe Elena Andrioaia şi pe Gheorghe Popescu i-am cunoscut la Bicaz. Lucrau pe şantierul hidrocentralei V.I. Lenin, la sectorul Tunel-ieşire.

Elena Andrioaia lucrează la fabrica de beton a şantierului, unde reglează operaţiile de cîntărire şi basculare a betonului, iar Gheorghe Popescu lucrează tot la fabrica de beton, la laborator, unde urmăreşte calitatea betonului şi marchează temperaturile.

De ce însemn acum aceste rînduri despre ei? Cine sînt ei? Ei bine, vă voi spune şi vouă.

Anul 1949, în satul Şoimăreşti din raionul Tg. Neamţ. O fetiţă blondă, în vîrstă de 13 ani, poartă la gît cravată roşie. Este toboşara unităţii de pionieri a şcolii din sat. Se gîndeşte de pe acum ce meserie o să-şi aleagă.

După terminarea celor şapte clase elementare, a mers mai departe la studii. S-a înscris la Şcoala medie de mecanizare a agriculturii, din localitate. Dar prin ziare au apărut ştiri despre şantiere, despre tineretul de acolo. Fosta pionieră devenise utemistă şi ardea de curiozitate; voia să ştie cum e viaţa pe un şantier! Ce-i acela şantier? Cum se munceşte acolo? După terminarea şcolii, zor-nevoie a plecat de acasă pe şantier (deşi nu-i uşor să-i convingi pe părinţi să-şi lase fata printre străini). In aprilie 1955, Ileana ajunge pe şantier la Ozana-Cracău, unde lucrează ca brigadieră la sectorul nr. 2, la linia ferată. Aşa a început viaţa ei pe şantier. De acolo a venit la Bicaz. Aici a lucrat în mai multe sectoare. Peste tot a fost apreciată ca o bună brigadieră. A primit şi titlul de fruntaşă în producţie. Şi nu o dată!

Cu Gheorghe Popescu se cunoaşte tot de atunci, cînd s-au întîlnit la Ozana-Cracău. Gheorghe venea din comuna Nenciuleşti, regiunea Craiova. Era singurul copil la părinţi. Şi Gheorghe a fost pionier. A fost preşedinte de unitate, apoi instructor de detaşament. A lucrat ca vagonetar în tunel, a lucrat la taluzarea castelului de echilibru. Şi, tot pe şantier, a fost trimis la şcoala de specializare pentru laboranţi. A fost comandant de brigadă, iar acum, împreună cu Ileana, face parte din comitetul U.T.M. al şantierului, sectorul Tunel-ieşire.

„După ce vom termina hidrocentrala de aici, vom merge şi în Oltenia, să facem şi acolo o hidrocentrală. In fiecare colţ al ţării o să facem cîte o hidrocentrală".

Aşa visează Gheorghe Popescu. Aşa visează Ileana. Aşa visează toţi tinerii de pe şantier.

Şantierul te leagă de oamenii cu care lucrezi. Viaţa de acolo, oamenii, munca îi fac pe aceşti tineri oameni adevăraţi.

Ileana şi Gheorghe au crescut, s-au maturizat. Din pionierii de ieri au devenit candidaţii de partid de azi.

Oameni adevăraţi...

COCORII

— Mi se pare că e rîndul meu acum, începu tovarăşul AUREL WEISS. Mă bucur. Mă bucur, pentru că am ocazia să vă povestesc despre nişte vechi prieteni ai mei.

Cea mai frumoasă surpriză din anul acesta am avut-o în ziua de 4 iunie. Lucrurile s-au petrecut astfel: De 3 zile însoţeam ştafeta „Scînteii pionierului" în prima etapă. Pe la ora 11, am depăşit hotarul regiunii Bucureşti şi am intrat în comuna Socariciu... Şi iată că, în timp ce ştafeta preda însemnările ei celor din Socariciu, între noii purtători ai ştafetei mi s-a părut că zăresc chipuri cunoscute. Cîtva timp m-am căznit să-mi aduc aminte unde le-am mai văzut. Apoi, dintr-odată, mi-am amintit.

*

Intr-o zi călduroasă din vara trecută am pornit-o din Feteşti, pe jos, din comună în comună, către G.A.S. Pietroiu. Căutam secţia legumicolă a gospodăriei, unde auzisem că există o tabără de muncă voluntară la care participau şi pionieri. După multe peripeţii, am ajuns, către seară, la locul cu pricina. Nu mă înşelasem. In tabără se aflau şi pionieri. Se vorbea despre o brigadă a pionierilor din Socariciu, care muncea straşnic. Toată lumea le spunea „cocorii", din cauză că lucrau totdeauna într-o anumită formaţie. Astfel s-a născut articolul „Cocorii", care a apărut vara trecută în ziarul nostru.

...Şi iată că mă reîntîlnisem, după atîta amar de vreme, cu 4 dintre „cocori": Rădulescu Eugen, Ştirbu Mircea Miţa Aurelia şi Iosif Costică. M-am interesat şi de soarta celorlalţi. Prejeanu Cornelia, Popescu Constanţa, Teodorescu Maria şi Cojocaru Elena sînt utemiste. Cu toţii au lucrat pe lotul Festivalului în aceeaşi formaţie. Brigada s-a păstrat. Abia aşteaptă să se deschidă o nouă tabără de muncă, şi „cocorii" vor apărea din nou.

— Dacă-mi permiteţi, încheie „plutonul" tovarăşul AL. OVIDIU ZOTTA, vă voi povesti despre o

CHEIŢĂ DE AUR

Cel mai interesant lucru aflat în drumurile mele prin şcoli? E greu de ales... In şcolile noastre se petrec atîtea întîmplări frumoase, emoţionante... Totuşi, din noianul de chipuri, îmi apare figura oacheşă şi zîmbitoare a unui băiat în tricou sportiv, care-mi spune:

— Despre mine ar trebui să scrii! E o datorie mai veche a dumitale...

E, într-adevăr, o datorie mai veche a mea. Timpul şi treburile nu mi-au îngăduit încă să scriu despre băiat, care se numeşte Aurel Roman şi învaţă în clasa a VI-a (acum trece într-a VII-a) a Şcolii mixte de 7 ani nr. 10 din Arad.

Cînd, intrînd în clasă, l-am văzut pentru prima oară, stînd în bancă posomorît şi încruntat, mi s-a părut un băiat destul de neinteresant. O fată, nu mai ştiu care, mi-a şoptit: „E un băiat morocănos, ciudat. Nimeni nu poate sta de vorbă cu el". Am clătinat mirat din cap şi, cu prima ocazie, am intrat în vorbă cu Roman. La început, s-a arătat închis, ţepos. L-am întrebat cum învaţă şi a ridicat, încurcat, din umeri. Inchipuindu-mi-l codaş, l-am întrebat cîte corigenţe are. A clipit jignit; n-avea nici o corigenţă. Atunci m-am mirat în sine-mi pentru ce e atît de mohorît. Am continuat discuţia şi, cînd am ajuns la sport, mai bine zis la fotbal, ei bine, atunci pe faţa lui Roman a răsărit soarele! S-a înviorat, a început să zîmbească, să vorbească repede, să gesticuleze, să nu-şi mai găsească astîmpăr. Cinci minute mai tîrziu ştiam că e centru înaintaş în echipa de pitici a „Flamurei Roşii — U.T.A." că, după el, jocul de fotbal e cea de a opta minune a lumii şi că expresia „raiul pe pămînt" nu-i o simplă metaforă, ci definiţia cuvîntului stadion. Intr-o avalanşă de vorbe pasionate, luminată de zîmbete, mi-a vorbit despre echipa lor, despre colegii de echipă, despre antrenor (tovarăşul Nicu Dumitrescu, fosta extremă stîngă a „Flamurii Roşii"), despre înfrîngeri, despre victorii. Rotindu-mi privirile în jur, am văzut pe chipurile copiilor care ascultau discuţia noastră o nemaipomenită uimire: Roman era vesel, Roman vorbea nesilit! Işi dădeau seama, de-abia acum, colegii lui Roman că sufletul fiecărui om are o cheiţă de aur, pe care dacă o găseşti ţi-l faci prieten pentru totdeauna. Uimirea colegilor, luminată de bucurie, era firească: găsiseră această cheiţă. O cunoşteau, ce-i drept, de multă vreme, dar de-abia acum îşi dădeau seama de puterea ei. Iar faptul că, o săptămînă mai tîrziu, în şcoală s-a înfiinţat o echipă de fotbal al cărei căpitan fu numit Roman, dovedeşte că eticheta „Aurel e un băiat morocănos, ciudat, rupt de colegi" şi-a încheiat cariera.

*

...Originalul interviu s-a terminat. Nu ne mai rămîne decît să-i felicităm, pentru iniţiativa lor, pe gazetarii de un sfert de ceas.

...De fapt, interviul nu era terminat. Foto-reporterul nostru a fost şi el solicitat şi rezultatul, iată-l: Un aspect de la cercul de cusături şi ţesături naţionale al Casei pionierilor din Galaţi.

de M. STOIAN şi BURSCH

O lucrare inedită pentru copii de George Enescu

În anul 1928, profesorul Nelu Ionescu publica în „Revista muzicală" un interesant interviu cu maestrul George Enescu. Printre altele, genialul muzician a fost întrebat „Cum trebuie dezvoltată la copii necesitatea de a gusta și aprecia muzica?" Cuvintele cu care a răspuns Enescu au o semnificație deosebită: „La copii, sentimentul muzicii e înnăscut. Copilul trebuie îndrumat spre o muzică aleasă. Să-l ținem departe de influența muzicii de café-chantant, (cafenea, n.r.), care îl strică. Să-l ținem departe de muzica trivială. Pe acest tărîm e mult de făcut. Să-l îndrumăm spre noblețe".

Din aceste înălțătoare gînduri se pare că a izvorît, în vara anului 1946, cîntecul pentru 3 voci egale „Liniște". Manuscrisul muzical, scris în cerneală, pe o singură pagină, de George Enescu, de o caligrafie impecabilă, este un pastel de o rară frumusețe, pe versurile lui Al. T. Stamatiad:

„Tainic noaptea se coboară
Peste văi și peste dealuri,
Iar tăcerea crește-ntr-una
Se revarsă valuri, valuri..."

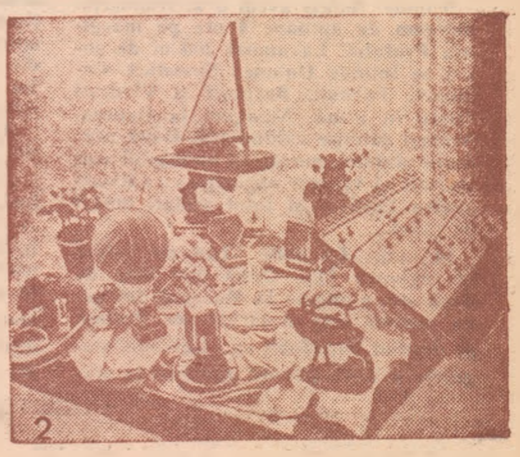
Cum s-a născut cîntecul? Simplu, și din toată inima atît de generoasă a maestrului. O scrisoare a profesorului de muzică Nelu Ionescu, îl anunța pe Enescu că, în manualul de cl. I și a II-a secundară, dorește să includă o lucrare corală a „celui mai înzestrat și reprezentativ compozitor și interpret al nostru". In acest scop, i-a cerut colaborarea, trimițîndu-i poezii de Gh. Coșbuc, St. O. Iosif și Al. T. Stamatiad. Seninătatea poeziei „Liniște", atît de mult dorită de omenire în acea vreme în care rănile războiului încă nu se vindecaseră, a inspirat măiastra pană a lui Enescu. La 8 Iulie 1946, în Țețcanii Moldovei, a terminat cîntecul și apoi, cu rara-i modestie, a bătut la ușa profesorului Nelu Ionescu, pe neanunțate. „Să ți-l cînt", i-a spus, încă din prag. Intonațiile populare s-au revărsat cu dărnicie din clapele pianului. „Dacă-ți place, publică-l" a încheiat maestrul.

Valoarea excepțională a celui dintîi cor cunoscut pînă acum în creația lui George Enescu l-a determinat pe profesorul Nelu Ionescu să-l rețină pentru o antologie muzicală pentru copii, care, din nefericire, nu a apărut. Sperăm că, în curînd, cîntecul „Liniște" de George Enescu va fi tipărit, spre a intra în repertoriul corurilor noastre școlare. Veți putea astfel învăța minunata compoziție, neuitînd îndemnul maestrului: „Copilul trebuie îndrumat spre o muzică aleasă!"

VIOREL COSMA

Daruri pentru Festival

1. *„Porumbelul păcii", pictură în ulei de Cringu Viorel de la Cercul de Artă Plastică al Casei pionierilor din Pitești.*

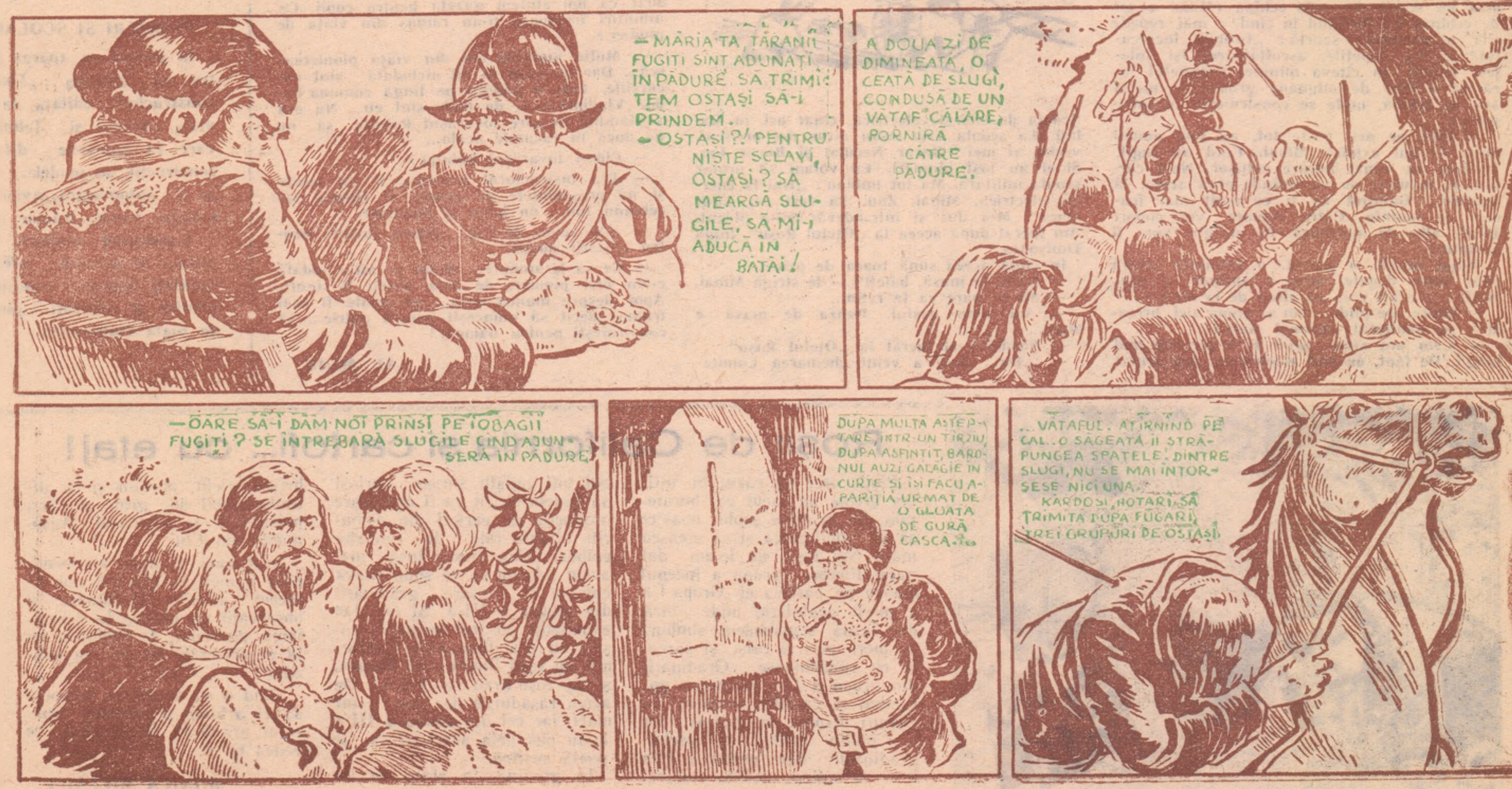
2. *De curînd s-a deschis în sala clădirii I.C.A.B. din Parcul de cultură și odihnă I.V. Stalin din Capitală o expoziție a darurilor pentru Festival. In fotografie o parte din obiectele expuse.*

Rezumatul capitolului precedent

Bătrînul Iulai-baci este prins de oamenii baronului, în timp ce încerca să ajungă la Pesta în fruntea unui grup de iobagi. In timpul supliciului la care îl supune baronul o săgeată misterioasă îi curmă suferințele.

ARCAŞUL NEGRU

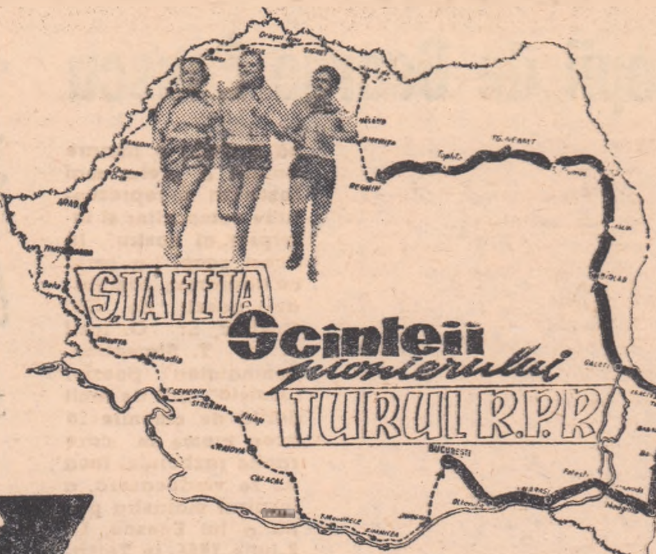
POVESTIRE DE A. WEISS — DESENE DE Z. IULIAN

TRASEUL ŞTAFETEI

28 iunie. Carei, Pişcolt, Valea lui Mihai; *29 iunie:* Valea lui Mihai, Episcopia Bihorului, Oradea, Nojorid, Leş; *30 iunie:* Leş Gepiu, Inand, Mădăraş, Salonta, Ciumegiu; *1 iulie:* Ciumegiu, Zerind, Cnişineu-Criş, Năbad, Simand; *2 iulie:* Simand, Zimand, Arad, Sagu; *3 iulie:* Sagu, Vinga, Orţişoara, Jădani, Sîntandrei; *4 iulie:* Sîntandrei, Timişoara, Ch.şoda, Sag, Pădureni, Jebel; *5 iulie:* Jebel, Voitea, Deta, Opatiţa, Birda, Sculia, Gătaia; *6 iulie:* Gătaia, Mocitfeld, Berezovia, Bocşa Romînă, Bocşa Montană; *7 iulie:* Bocşa Montană, Cîlnic, Reciţa, Doman, Nerment, Caraşova; *8 iulie:* Caraşova, Sacundorf-Anina, Oraviţa, Bozovici; *9 iulie:* Bozovici, Patasca, Lăpuşnicel, Iablaniţa; *10 iulie:* Iablaniţa, Mehadia, Bîrza, Orşova.

Din fiecare localitate unde înnoptează ştafeta, plecarea are loc a doua zi la orele 8 dimineaţa.

296 Km.

ETAPA IAŞI-TG. NEAMŢ-REGHIN

9 iunie. Astăzi avem o zi frumoasă. Mergem de aproape 4 ore pe marginea Prutului. La numai 200 m de şosea se întinde Uniunea Sovietică. Comunele Folteşti, Brăneşti şi Vlădeşti rămîn în urmă. Ajungem la Oancea. Aceeaşi primire călduroasă. După predarea ştafetei, purtătorii mesajului sînt invitaţi să viziteze expoziţia cu cadouri pentru Festival şi lotul şcolar, model pe raion...

10 iunie. La orele 12,16 am intrat în regiunea Iaşi. După mai bine de două ore, ajungem la Murgeni. Intreaga comună este în sărbătoare. Pornim pe drumul împodobit cu ghirlande, stegulețe şi flori. Curînd ajungem la stadion. Ştafeta este aşteptată de o mulţime de pionieri. Meciurile de volei se opresc pentru un moment. Pionierii din Măluşteni predau ştafeta pionierilor din Murgeni... Apoi întrecerile continuă. Cele două fanfare cîntă...

Ajunsesem în toiul festivalului raional al tineretului...

13 iunie. Aseară am poposit la Poieni. Toţi pionierii de aici ne-au ieşit în întîmpinare cu buchete de flori. Azi însă, la orele 8,30, am pornit mai departe spre Iaşi. Pînă la Bucium ştafeta a fost purtată din kilometru în kilometru de cîte doi ştafetişti. Coborîm dealul Repede... apar primele clădiri ale Iaşului. Sîntem la al 716-lea km de la plecare. Pe străzile oraşului mii de oameni se opresc şi aplaudă cu căldură trecerea ştafetei. După un scurt popas, ne îndreptăm spre comuna Leţcani, unde vom înnopta.

15 iunie. Spre seară, am ajuns la Tg. Neamţ. Aceiaşi primire călduroasă ca la Paşcani, Cristeşti... Pionierii de aici ne-au întîmpinat cu flori, multe flori. Apoi am pornit spre com. Stînca. Mîine ne vom continua drumul spre Poiana Teiului, Bistricioara va fi ultima zi prin reg. Bacău. Poimîine dimineaţa mesajul ştafetei va fi predat pionierilor din regiunea Autonomă Maghiară...

EMIL DOBRESCU

MICA ENCICLOPEDIE

Cauciucul — produs industrial elastic şi rezistent, fabricat dintr-o materie primă extrasă în formă de suc din trunchiul arborelui heweia. Băştinaşii din Brazilia numeau „cauciu" produsul pe care-l obţineau din arborele heweia, ce c r e ş t e pe malurile Amazonului. Termenul „cauciu" îşi arată clar originea sa. „Cauciu" vine de la cuvîntul „cau" — copac, şi „uciu" — a curge, a p l î n g e. Săpăturile arheologice făcute în Honduras au arătat că încă în secolul al XI-lea e. n. cauciucul a fost întrebuinţat de băştinaşi la fabricarea de diferite obiecte.

Far. — In secolul al III-lea din era noastră, pe mica insulă Faros (în l. g r e a c ă înseamnă pînză), ale cărei ţărmuri semănau din depărtare cu pînzele unei galere şi care străjuia parcă intrarea în rada portului Alexandria, a fost construit un far înalt de 180 m. Limbile de foc ale farului erau zărite de marinari la m a r i depărtări şi în scurt timp construcţia a început să fie socotită printre cele şapte minuni ale lumii. In cele mai îndepărtate colţuri ale globului, diferite popoare au început să numească „Faros" turnurile în vîrful cărora a r d e a u lumini ce arătau calea navigatorilor. Cuvîntul g r e c e s c „Faros" fiind împrumutat de diferite limbi şi-a schimbat însă cu timpul, într-o oarecare măsură, forma. Totuşi el poate fi recunoscut cu uşurinţă şi astăzi. Astfel, în limba portugheză „Pharol" şi în limba engleză „feiro" înseamnă tot far maritim. In l. franceză „fare" şi în l. rusă „far" se întrebuinţează pentru denumirea farului de automobil. In spaniolă orice felinar se numeşte „farolea". Vechiul cuvînt de origine greacă există şi în vocabularul limbii noastre. Flacăra de pe insula Faros s-a stins de mult, turnul semeţ, mîndria de altădată a omenirii, s-a dărîmat şi chiar pietrele construcţiei au fost roase de vreme şi au dispărut. Dar cuvîntul — denumirea — a supravieţuit, a cucerit secolele şi trăieşte după aproape 1700 de ani.

G a z — cuvîntul „gaz" a fost inventat în secolul al XVII-lea de fizicianul flamand Van-Helmont. In acest secol fizica a luat un mare avînt şi pentru prima oară oamenii au înţeles că, în afară de corpuri lichide şi solide mai e x i s t ă unele, asemănătoare a e r u l u i, dar care se deosebesc de el prin proprietăţile lor. Aceste corpuri n e f i i n d cunoscute pînă atunci de nimeni nu aveau nici o denumire Van-Helmont a rezolvat această problemă g ă s i n d termenul gaz, dar n-a lăsat nimic în scris din care să rezulte ce l-a determinat să numească în felul acesta noul corp. Termenul gaz a intrat în f o a r t e multe limbi. Astfel în limba turcă, rusă, romînă etc. cuvîntul „GAZ" a rămas neschimbat. Chiar şi în l. japoneză gazului i se s p u n e „gasu".

SĂ CONSTRUIEŞTI *pentru oameni!*

Ne-am aşezat amîndoi. Eu, pe marginea unei lăzi care purta urme de mortar uscat; Chiroşcă Mihai direct pe un morman de nisip. L-am privit cîteva clipe cu atenţie. Un tînăr brunet, cu faţa nici veselă, nici tristă. Numai cînd zîmbeşte se luminează cu totul, iar ochii lui reamintesc licăririle jucăuşe ale copilăriei. Mihai nu e prea bătrîn. Inchipuiţi-vă că a apucat 3 ani de pionierat. Poate de aceea s-a hotărît atît de repede să-şi lase un înlocuitor şi să stea de vorba cu un reporter al „Scînteii pionierului" Cu toate acestea nu scapă din ochi echipa (Mihai e şef de echipă) şi, din cînd în cînd, mai repede cîte o comandă scurtă: „Grăbiţi încărcatul!"... Iar lopeţile, ascultătoare, îşi inteţesc ritmul. In cîteva minute, vagonetul încărcat e tras de odgoane groase de metal sus pe schelă, unde se construieşte cu înfrigurare.

— Iată, pe aci, peste tot, au fost numai ruine — îmi explică Mihai. Cînd au fugit, fasciştii au minat fiecare colţişor. Noul cartier de locuinţe se va întinde pînă acolo, la Dunăre... Galaţiul va fi cu mult mai frumos ca înainte. Către Dunăre vor cobori trepte albe de marmură. Pe margini vor fi sculpturi...

Mihai scoate o ţigară, o frămîntă cîteva clipe între degete, apoi o aprinde şi zîmbeşte: „Ce aţi vrea să aflaţi de la mine?"

— Multe. De pildă, cum ai ajuns aici, brigadier, pe şantierul naţional Galaţi?

— Cum am ajuns aci? E o poveste mai lungă. De fapt, eu sînt electrician. Am urmat

Şcoala de energie electrică, chiar aci, în Galaţi. La şcoala asta m-au atras doi prieteni, vecini ai mei: Bucur Neculai şi Bucur Ion. Şi ei au fost pionieri. Eu voiam să urmez şcoala militară. Mă tot îmbiau: „Hai la energie electrică, Mihai. Zău. Să vezi c-o să-ţi placă". M-a dus şi într-adevăr mi-a plăcut. Am lucrat după aceea la „Oţelul Roşu", lîngă Timişoara.

In clipa aceea sună toaca de prînz.

— Gata, la masă, băieţi! — le strigă Mihai.

— Mi se pare că te reţin...

— Am timp destul. Pauza de masă e mare...

— Vasăzică ai lucrat la „Oţelul Roşu".

— ...Da... Apoi a venit chemarea Comitetului Central U.T.M. M-am gîndit mult. Indrăgisem fabrica. Dar pînă la urmă am venit aci, la Galaţi, ca brigadier. Cînd colo, ce să vezi? Aici era nevoie de constructori. Fireşte, ce era să facă un electrician cînd abia se lucrau fundaţiile? Iar m-am gîndit. Să las meseria şi să mă fac constructor?

— ...Şi pînă la urmă tot constructor te-ai făcut.

— După cum se vede. Cînd or fi gata blocurile şi o să fie nevoie de electricieni, mă apuc iar de meserie.

— Aş vrea să te mai întreb ceva... ştii doar că noi sîntem gazetă pentru copii. Ce amintiri frumoase ţi-au rămas din viata de pionier?

— Multe amintiri am din viaţa pionierească... Dar ce n-am să uit niciodată sînt excursiile. Este o pădure pe lîngă comuna Tudor Vladimirescu, de unde sînt eu... Nu era săptămînă în care tovarăşul Roiniţă să nu ne ducă în excursie acolo...

— Cine-i tovarăşul Roiniţă?

— Era instructorul nostru... Il ţin minte şi pe preşedintele de grupă. Il chema Secereanu Ion... un băiat şi jumătate.

— ...Şi acum, te rog... cîteva cuvinte pentru cititorii noştri.

— Ce să le spun!?... N-am să uit niciodată c-am fost pionier, de asta puteţi fi siguri. Apoi despre munca mea... ce poate fi mai frumos decît să munceşti pentru patrie... să construieşti pentru oameni!

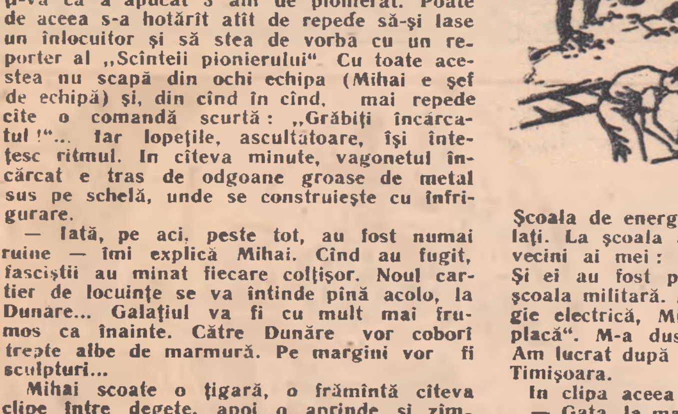
AL. MIHU

ANUNŢ

PIONIERI ŞI ŞCOLARI

In curînd va apărea pentru voi colecţia „Tînărul constructor", editată de revista „Ştiinţă şi Tehnică". care va cuprinde diferite construcţii de modele, cum ar fi: automacara, avion cu reacţie, vapor, tractor etc.

Construind modelele publicate în această colecţie, căpătaţi bogate cunoştinţe tehnice şi realizaţi jucării de toată frumuseţea.

Pionierii din com. Hotarele reg. Bucureşti lucrînd în grădină.

Roşii de California şi cartofi... cu etaj!

Ploile care au căzut în ultima vreme au făcut ca buruienile din grădina şcolii noastre să se înmulţească şi să crească mari. Noi însă, nu le-am dat pace. Fiecare grupă a început munca pe parcela ei. Grupa I-a a plivit pepiniera, unde încă din iarnă semănasem sîmburi de meri, peri şi caişi, şi parcela cu rădăcinoase. Grădinarii din grupa a II-a au prăşit porumbul şi cartofii semănaţi în cuiburi dispuse în pătrat. La mai multe cuiburi de cartofi grădinarii din grupa a II-a însă au aplicat metoda etajării, adică, au acoperit cuiburile de cartofi cu un strat de pămînt gros de 10 cm. Atît ei cît şi noi toţi ceilalţi sîntem curioşi să vedem cu cît va fi mai mare producţia de cartofi din cuiburile etajate faţă de celelalte cuiburi. Pînă atunci însă mai avem... Acum să vă spun cîteva cuvinte şi despre grădinarii din grupa a III-a. Şi ei fac experienţe cu trei soiuri de roşii: cu roşii timpurii de California, cu roşii timpurii de Aurora, şi cu roşii tîrzii de Tulcea. De acum răsadurile de roşii sînt mari, iar cei din grupa a III-a le-au pus deja araci ca să se poată susţine.

In grădină, în afară de legume, noi facem unele experienţe cu diferite plante care nu se cultivau la noi, ca muştar, hrişcă, ricin, precum şi cu diferite specii de grîu şi orz, primite de la Institutul Agronomic din Cluj.

In fiecare zi după ce terminăm munca în grădină noi ne facem diferite însemnări şi observaţii cu privire la dezvoltarea plantelor, la metodele şi la experienţele pe care le aplicăm.

Cînd o să veniţi pe la noi o să vă arătăm şi jurnalul tînărului grădinar. O să aveţi ce vedea în el.

MONICA MICLAUŞ
Şcoala de 7 ani nr. 1
Şomcuţa Mare
reg. Baia Mare

TRIMIȘII PĂCII LA COLOMBO

Pacea este bunul cel mai de preț al omenirii. Fără pace nu se poate construi, nu se poate crea, progresul nu e cu putință. Oamenii știu bine lucrul acesta. Dar o mînă de fabricanți de arme și bancheri din S.U.A. și alte țări apusene, infometați de averi nemăsurate și intorcînd spatele celor mai scumpe năzuințe ale lumii, fabrică fără încetare tunuri și bombe, fac tot posibilul să învrăjbească țările pentru a dezlănțui un nou măcel mondial. Omenirea însă nu stă cu miinile incrucișate. Din toate colțurile lumii pornesc proteste, se organizează acțiuni pentru inlăturarea primejdiei unui nou război. Un rol de seamă în aceste acțiuni il are Consiliul Mondial al Păcii, organizație internațională care-i întrunește pe partizanii păcii din lumea întreagă. In acest an, sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, sesiune menită să contribuie la dobîndirea de noi succese pe drumul slăbirii încordării internaționale, s-a ținut la Colombo, capitala Ceylonului.

Acolo, pe insula îmbrățișată de apele verzi ale oceanului Indian, s-au adunat in ziua de 10 iunie 500 de delegați din 70 de țări. Frédéric Joliot-Curie, generalul Lazaro Cardenas, fost președinte al Mexicului, savantul Albert Schweitzer și multe personalități ale lumii au trimis salutul lor fierbinte lucrărilor sesiunii. De Silva, delegat al Ceylonului in Consiliul Mondial al păcii, a arătat insemnătatea faptului că lucrările sesiunii se țin in Asia, continent ale cărui țări au fost pînă nu de mult inrobite de colonialiști, dar care azi s-au eliberat sau sint pe cale să se elibereze. Emoționant a fost cuvîntul delegatului japonez Kaoru Iasui. Profesorul Iasui a adus mesajul plin de speranțe al oamenilor simpli din Japonia, care au cunoscut din plin grozăviile războiului atomic.

Delegații au intimpinat cu vii aplauze cuvintarea șefului delegației R.P. Chineze, Go Mo-jo. In cuvintarea sa primită cu ovații prelungite, șeful delegației sovietice, scriitorul A. E. Korneiciuk, a vorbit despre politica de pace a Uniunii Sovietice, care urmărește stabilirea unor legături pașnice între popoare și interzicerea armelor de exterminare în masă. Mulți din delegații care au luat apoi cuvîntul au subliniat in dese rinduri insemnătatea acțiunilor pentru pace intreprinse de Uniunea Sovietică, infierind incercările criminale ale imperialiștilor de a împinge omenirea in brațele unui nou măcel. Acad. Dr. V. Mirza, șeful delegației romîne, a arătat năzuințele și lupta necurmată a poporului nostru pentru făurirea unui viitor pașnic.

Zile la rînd, din cuvintele zecilor de delegați din toate colțurile lumii, s-a răsfrint voința de nestăvilit a popoarelor de a nu mai ingădui războaie și distrugeri.

In ziua de 17 iunie, lucrările sesiunii s-au încheiat, într-o atmosferă emoționantă. Sesiunea a adoptat un Apel către toate guvernele de a inceta imediat experientele nucleare și de asemenea o „Declarație cu privire la armistițiul nuclear și la dezarmare".

Lucrările de la Colombo au fost o manifestare vie a uriașelor forțe ale păcii, și ele au o mare importanță pentru viitorul omenirii.

„Prietenie" este titlul acestui minunat tablou, pe care tînărul pictor chinez Lun I-Lan il va trimite la expoziția internațională de arte plastice a Festivalului de la Moscova.

„Aici Y. O. 2 K.A.C.." Stația de radio-amatori a Palatului pionierilor din Timișoara are doi ani de existență. In acest timp pionierii timișoreni au intreținut peste 1800 de convorbiri cu radio-amatori din diferite colțuri ale lumii. In fotografie: pionierii Gheorghe Drăgulescu, Silvia Sihleanu și Dorel Neacșu.

Televiziune la Constanța!

Nu-i așa că vi se pare... o glumă? Fiindcă cei ce urmăresc realizările tehnice de la noi știu că, deocamdată de această minunată invenție a televiziunii se pot bucura doar locuitorii Capitalei.

Și totuși Constanța are televiziune! Pe acoperișul unui bloc din centrul orașului, oricine poate vedea o antenă ciudată: o rețea de vergele așezate în toate direcțiile și susținute de un catarg uriaș. In această casă locuiește tînărul radio-amator Mircea Liesning. De curînd cu ajutorul unui adevărat arsenal tehnic (bobine, amplificatori de antenă, lămpi, transformatori etc.) și mai ales cu multă stăruință a reușit să-și construiască un televizor puternic. De la jumătatea lunii mai el a recepționat, în condiții destul de bune, posturile sovietice, italiene, germane și cehoslovace. Tovarășul Liesning lucrează acum la perfecționarea aparatului, pe care-l va pune apoi la dispoziția publicului constănțean. Și fără îndoială că pionierii vor avea întîietatea la emisiuni!

ALECU ȘTEFAN
corespondent

RADIO GLOB

La Tușino, cu prilejul zilei aviației U.R.S.S., va fi lansat noul avion sovietic cu reacție „TU-110". Noul aparat, înzestrat cu 4 motoare, poate transporta 100 de persoane și depășește pe „TU-104" în ce privește raza de acțiune și capacitatea de încărcare.

o

In mai puțin de o lună, bandele de rasiști din orașul Chicago (S.U.A.) au ucis doi tineri negri: Alvin Palmer și Curtis Bevans. Primul a fost răpus cu lovituri de ciocan, iar celălalt cu un foc de revolver tras din mașină. Oamenii cinstiți din America protestează cu indignare împotriva acestor ticăloșii.

o

La 14 iunie, un detașament francez motorizat, cu sprijinul a două avioane, a atacat un post militar de la granița de sud a Tunisului, omorînd mai mulți soldați tunisieni. Aceasta nu e prima provocare pe care colonialiștii francezi o întreprind împotriva Tunisului.

o

Savanții sovietici prevăd ca în viitor să se construiască în marea Bering un stăvilar cu pompe gigantice, acționat de centrale atomice. Ele vor pompa în Oceanul înghețat de Nord apa caldă a Oceanului Pacific, și vor crea un nou curent, egal ca mărime cu Gulfstreamul.

Atlasul PIONIERULUI

MALAIA

Peninsula Malacca, din sud-estul Asiei, numită de Ptolemeu „Chersonesul de aur" (Chersonnesos, în l. greacă = peninsulă) înaintează în largul mării ca o lance, dorind parcă să închidă calea maritimă cea mai scurtă între Oceanul Indian și cel Pacific. În vîrful lăncii bătrînului Chersones, se aștern plaiurile Malaiei, pe o suprafață de 131.000 km², adică ceva mai întinse decît cele ale Belgiei, Olandei și Danemarcei la un loc. Numele Malaiei provine de la cuvîntul hindus „Maleala" = țară muntoasă. Într-adevăr, în partea centrală a peninsulei se întinde un podiș cu vîrfuri înalte pînă la 2190 m. Datorită climei calde și umede, vegetația Malaiei este extrem de bogată. Numărul speciilor de plante trece de 6.000. Pădurile ecuatoriale ocupă 72% din suprafața țării. În desișurile de nepătruns murmură piraiele de munte, iar pe malurile lor înfloresc luxuriant orhideele. Arborii își împreună coroanele în chip de bolți, lianele se agață de trunchiurile copacilor, iar bambusul atinge peste 20 m. înălțime. Pe coastele munților cresc, teclul, înalt pînă la 40 m., stejari verzi în tot timpul anului, aracee și rododendroni — ale căror frunze aromate servesc populației la prepararea bucatelor, iar fructele, la obținerea unor uleiuri medicinale. Fauna Malaiei este de asemeni extrem de bogată. Aici trăiesc maimuțe antropoide, lemuriene, malcacul, rinoceri cu două coarne, elefanți, tapiri, urși, cîini sălbatici, jderi etc. În rîurile scurte, dar bogate în apă și în mările vecine, populația Malaiei pescuiește pisici de mare, pești, caracatițe, holoturii și sepii. Pescuitul constituie de altfel principalul mijloc de hrană al malaiezilor. În subsolul țării se ascund adevărate comori. Malaia este cea mai mare producătoare de cositor din lume. În afară de aceasta, se mai extrag din subsol wolfram, aur, plumb, aramă, arsen etc. Malaia mai ocupă primul loc în lume și în ceea ce privește producția de cauciuc. Dar, cu toate bogățiile naturale, populația Malaiei — aproape 6.000.000 de oameni — formată din 44,8% chinezi, 43,8% malaiezi, 10% indieni, iar restul alte naționalități, suferă din cauza mizeriei, foamei și lipsei de drepturi.

Colonialiștii, care au stăpînit Malaia secole de-a rîndul (portughezii din 1511, olandezii din 1641 și englezii din 1824) nu s-au gîndit decît la stoarcerea de profituri fabuloase. Populația țării a rămas aproape în întregime analfabetă. Astăzi numai 5% din copii frecventează școlile. Ați auzit de „Mi-țai"? Așa se numesc fetițele mici folosite ca servitoare fără plată, pe care le vînd familiile ajunse la desperare din cauza lipsurilor.

Popoarele Malaiei nu s-au împăcat însă niciodată cu colonialiștii. Astfel, în anul 1942, sub conducerea Partidului Comunist al Malaiei, a fost creată armata antijaponeză a Malaiei, care a luptat împotriva ocupației. După izgonirea japonezilor, au luat ființă organizații democratice, ca Liga Tineretului, Federația Sindicală și altele. Odată însă cu întoarcerea englezilor, ele au fost desființate. Pentru a-și consolida dominația, englezii au creat, în anul 1948, Federația Malaieză, compusă din Principate, cu capitala la Cuala-Lumpur. De fapt însă, Malaia a rămas tot o colonie. În același an, popoarele Malaiei au organizat detașamente de partizani, care, spre sfîrșitul anului 1949, au format o mare armată de eliberare. Deși superioară ca număr și tehnică, armata colonialiștilor englezi n-a reușit să înfrîngă lupta eroică a poporului malaiez, dornic de libertate. Văzînd că pămîntul le fuge de sub picioare englezii au înțeles că trebuie să acorde independență Federației Malaieze. Acest lucru se va întîmpla în luna august 1957. Pe harta lumii va apărea un stat nou, care și-a scuturat lanțurile seculare ale robiei.

F. IONESCU

La Moşi!

Odinioară...

Tîrgul Moşilor... Cine n-a auzit de el ? Tradiţia aceasta, plină de farmec şi pitoresc, dăinuieşte de multe veacuri şi a încîntat copilăria atîtor generaţii. Puţini însă cunosc istoricul şi obîrşia vechiului tîrg. Unii cronicari atribuie înfiinţarea Tîrgului Moşilor lui Mircea cel Bătrîn. Voievodul, zice-se, l-a întemeiat ca semn de pioasă pomenire vitejilor săi căzuţi în bătălii. Alte hrisoave spun altfel. Fapt este însă că, încă din secolul XVI, se aminteşte de un pod (drum) care ducea la Tîrgul de Afară (Moşii de azi) pornind de pe colina bisericii Sf. Gheorghe vechi şi ocolind curţile domneşti. In zilele de tîrg (mai-iunie) toată mulţimea pestriţă a Bucureştiului se revărsa printre barăcile cu mărfuri, privind la „comedii“ şi tîrguindu-se în gura mare cu negustorii de fierărie, oale, postavuri şi mărunţişuri. Mireasma îmbietoare a gogoşilor şi fleicilor gîdila plăcut nările şi văzduhul vuia de ţimbale.

Uneori Domnul ţării venea aici, înconjurat de boieri şi mitropoliţi, ca să asculte jalbele poporenilor.

Pe la 1792, deoarece calea Moşilor se stricase de tot, domnia hotărăşte să se cioplească din pădurile Ilfov, Vlaşca şi Dîmboviţa 13.600 de podini, cu care să acopere 1492 stînjeni de drum. Intreţinerea acestui „pod“ cădea în seama mahalagiilor, care erau obligaţi să astupe spărturile şi băltoacele „cu cenuşă, praf, paie, şi alte sfărîmături“.

In sfîrşit, multe fapte ale trecutului se leagă de acest tîrg. Cercetînd cronicile colbuite, ai găsi o mie şi una. Noi însă ne-am propus să facem doar o plimbare prin Moşii de azi.

Caii verzi

Ne întîmpină chiar de la intrare un prieten vechi al copilăriei : caruselul. Acela cu căluţi de lemn. Căluţii au cele mai neverosimile culori : albaştri, portocalii, verzi. Printre ei s-au rătăcit două zebre sperioase. Un mecanism ingenios al caruselului face să răpăie tobe, să sune trîmbiţe, flaute, şi chiar o orgă în miniatură. Iar căluţii copilăriei se învîrtesc graţios, în ritmul unui vals de demult. Ispita e prea mare. Dacă am putea, ne-am ascunde mustăţile în buzunar. Dar, la urma urmei, sînt atîţia părinţi care îşi însoţesc odraslele în veselul vîrtej al caruselului. Deci, la o parte sfiala... Şi peste cîteva clipe, doi ziarişti, pe două superbe zebre africane, au pornit în cea mai teribilă expediţie a lumii...

La coborîre, cerul se învîrteşte poznaş de cîteva ori, apoi îşi regăseşte echilibrul. Sau pămîntul s-a învîrtit, nu ştim precis... Pentru a afla, a fost nevoie să încercăm şi caruselul cu avioane şi lanţurile şi suplele bărci care te înalţă sus, sus pe apa văzduhului, dîndu-ţi mii de fiori.

Onoarea de ţintaş

— Aia din dreapta ?

— Nu, cea de sus de tot, pe care scrie „Unde e Scufiţa Roşie ?“

Discuţia se desfăşoară în faţa unei barăci de tir, între un băiat de vreo 12 ani şi o fetiţă de vreo 8. Cu siguranţă fraţi. Seamănă ca două boabe de mazăre. Băiatul, mîndru ca un şef indian, a cerut o puşcă şi se pregăteşte să tragă. In faţa surioarei mai mici, ţine să-şi încununeze gloria băieţească cu o ispravă uluitoare de ţintaş. Surioara şi-a exprimat dorinţa: cea mai de sus ţintă, pe care e zugrăvit un lup fioros. Butonul ţintei e mic cît un nasture... Băiatul ocheşte grav şi îndelung. Trage. Nimic ! Işi muşcă buzele. Apoi, cu ochi de cunoscător, examinează arma. „Asta e decalibrată, daţi-mi alta !“ I se dă. Ocheşte din nou, încordat, asudat. Şi deodată, poc ! Lupul cel fioros se dă peste cap şi într-o poiană smălţuită cu flori apare voioasă Scufiţa Roşie. Triumfător, ţintaşul priveşte cu coada ochiului spre surioara fericită de uimire şi admiraţie.

Alături, rezemat de balustrada barăcii de tir, cu altă armă subţioară, un miliţian îşi aprinde ţigara zîmbind misterios. Poate că arma lui nu e străină de apariţia Scufiţei Roşii. Poate că i-a dat puştiului un ajutor discret şi neaşteptat, scoţîndu-l din încurcătură. Noi n-am văzut nimic, nu ştim...

Tarzan şi untura de peşte

— Poftiţi la încercarea puterii ! Ciocanul miraculos ! Cine dă cu acest ciocan e puternic ca Tarzan ! Grăbiţi-vă nu scăpaţi ocazia ! strigă din răsputeri omul de la „încercarea puterii“.

Construcţia aparatului respectiv e simplă : pe un suport se află ridicată o prăjină de vreo 8 metri, brăzdată în lung de un şănţuleţ. Izbeşti cu un baros enorm capătul unei pîrghii de pe suport şi pîrghia proiectează pe şănţuleţ un dop metalic cu o capsă în vîrf. In caz că izbitura a fost de-ajuns de puternică, dopul ajunge în capătul prăjinii, capsa exploadează şi stăpînul aparatului strigă grozav, arătîndu-te celor dimprejur : „Priviţi-l, e puternic ca Tarzan !“

Un prichindel de-o şchioapă smuceşte de mîna maică-si :

— Mamă, mămico, vreau să dau şi eu cu ciocanul...

— N-ai să-l poţi ridica, îl previne mama, nu atît îngrijorată de asta, cît de portofelul ei, care a trebuit să facă, eroic, faţă pînă acum la aparatele de tir, la gogoşi înfuriate, la roţile cu căluşei, la bărci, la...

Dar insistenţele fiului obţin o nouă investiţie din bugetul familiei. Iată-l ridicînd ciocanul greu... Se încordează, icneşte, şi buf, cade pe spate cu ciocan cu tot. Mama se sperie :

— Vai, aoleu...

Dar fiul n-a păţit nimic. Iar dacă plînge, plînge pentru nereuşită, pentru faptul că nu-i puternic ca Tarzan. Mama îl domoleşte :

— Vezi ce păţeşti dacă nu vrei să iei untură de peşte ? Ţi-am mai spus eu...

— Sigur că da ! întăreşte omul de la ciocan. Ia te uită, puştiule, — şi-i arată un butoi de tablă gol — ăsta a fost butoiul cu untură de peşte al lui Tarzan.

— Zău ? ! ! se miră copilul, convins. Şi, în încordarea ce-i cuprinde chipul, citeşti luarea unei mari hotărîri...

Numai Caragiale...

Dar cîte lucruri nu sînt la moşi... Numai neuitatul Caragiale a ştiut să le spună pe toate, cu măiestrie. E adevărat, de atunci s-au schimbat multe. Dar atracţiile principale au rămas.

Din menajerie, cu toată larma, străbat răcnetele leilor bengalezi, care „cu o singură labă doboară un bou“. Sub cupola circului evoluează o acrobată în costum strălucitor de paiete. Clovni în papuci uriaşi şi cu veşminte pestriţe fac tumbe în arenă. Scamatorii scot ouă de lemn şi ceasuri deşteptătoare din buzunarele spectatorilor... Tot la Moşi ai să găseşti şi cel mai mic circ din lume, ai cărui artişti sînt cu toţii pitici. Pe „Zidul curajului“ şi „Globul curajului“ motocicletele temerarilor artişti descriu curbe periculoase care te fac să-ţi ţii răsuflarea. La aparatele optice ale simpaticului „Nea Mitică“, cum se recomandă el însuşi, poţi vedea privelişti din Singapore, Tokio, Marsilia, Roma, Berlin, Paris, şi... Huşi.

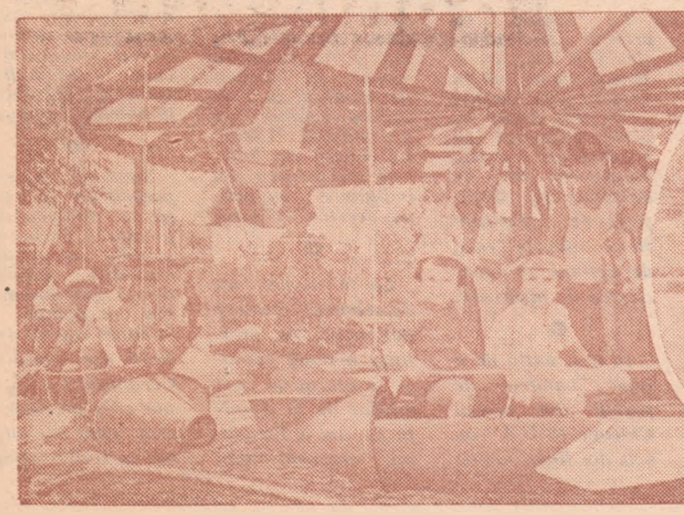
Dar cîte lucruri nu sînt la Moşi...

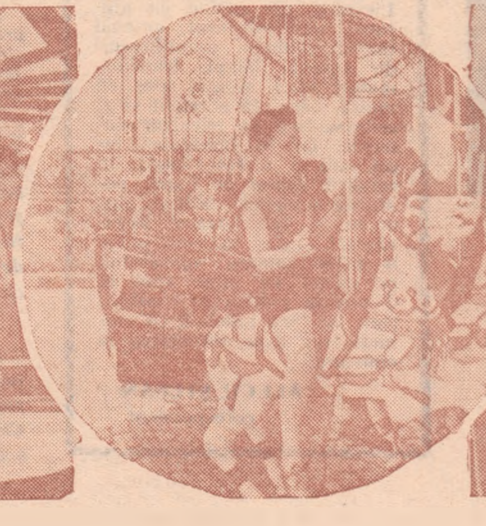
Belşug şi veselie

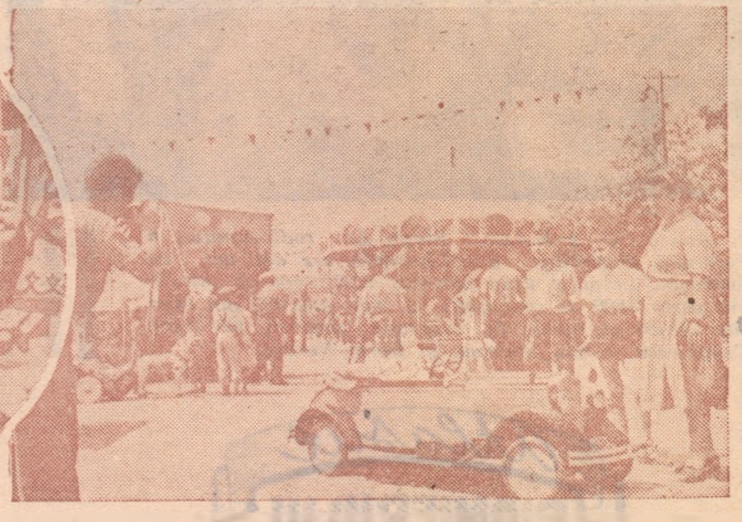
La restaurantele improvizate, cu umbrare de pînză şi verdeaţă, fumegă mereu grătarele cu mititei şi fripturi. Sînt mulţi orăşeni la mese, dar sînt şi mulţi săteni. Majoritatea colectivişti din satele învecinate. Au adus la Tîrgul Moşilor mîndreţea de produse ale gospodăriilor lor. Movilele uriaşe de legume şi zarzavaturi, din care s-au vîndut ziua mii de kilograme, stau acum cuminţi, învelite în rogojini. Alături, alte movile, cu văsărie de lut, îşi sclipesc smalţul înflorit în bătaia lămpilor. Harnici şi pricepuţi sînt ţăranii noştri muncitori, iar rodul trudei lor e îmbelşugat. Mulţi din ei şi-au adus şi copii la tîrg, ca să se înveselească. In carusel se întretaie risete şi ţipete de bucurie.

Diadema de lumini a Tîrgului se întrece cu cerul înstelat de iunie.

VASILE MANUCEANU
AL. OVIDIU ZOTTA

PIONIERI! REŢINEŢI:

COLEGIUL DE REDACŢIE : Albinescu Elena ; Bistriţeanu Alexandru ; M. Breslaşu ; B. Caragiale ; Călin Marin ; B. Grigoriu ; Iliescu Constantin ; I. Lessen ; Valer Novacu ; Octav Pancu—Iaşi ; Rusu Maria ; Sîrbu Ştefan ; A. Weiss ; N. Zamfir.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti Piaţa „Scînteii“ tel 7 60 10, 7 61 00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin“.